

Novembris 2019

Madonas Romas katoļu draudzes vēstis

KALNĀ

„Tad Pilāts viņam
jautāja: Tad tomēr
tu esi Ķēņiņš? Jēzus
atbildēja: Tu saki,
ka es esmu Ķēņiņš,
es esmu dzimis
un esmu pasaulē
nācis, lai liecinātu
patiesību, ka tas,
kas ir no patiesības,
dzird manu balsi.”
(Jņ 18, 37)

BRĪVS, LAI KALPOTU

PĀRDOMAS KRISTUS KARAĻA SVĒTKOS

Kristus valstība nav karaļvalsts šīs pasaules izpratnē, kura varētu tikt nodibināta, lai iemantotu varu. Jēzus to ir paskaidrojis sakot: „Šīs pasaules varenie sevi liek saukt par labdariem, bet jūsu vidū lai tā nav. Kas grib būt pirmais, lai sevi padara par pēdējo. Un mācītājs, lai padara sevi par citu kalpu, kā Cilvēka Dēls, kas ir nācis pasaulē nevis tāpēc, lai Viņam kalpotu, bet, lai Viņš pats kalpotu un savu dzīvi atdotu par daudziem”. Šādu karaļvalsts izpratni Jēzus apstiprina Pilāta priekšā mirkli, kad ir ceļā, lai mirtu pie Krusta. Viņš piekrit, ka ir karalis, bet tad, kad vismazāk līdzinās šīs pasaules valdniekiem. Saprotot to kā kalpošanu un nevis kā godu un varu, Jēzus karaļa mantijā tiek izsmiets.

Ko nozīmē būt karalim saskaņā ar Jēzus mācību? Vai karalis ir tas, kurš valda pār tautu? Savā ziņā tā ir, bet tā nav karaļa būtība. Valdīt nozīmē būt vienkārši līderim, tas nozīmē – būt tikai priekšgalā. Karalis vispirms ir tas, kurš nodrošina cilvēku kopienas vienotību. Viņš to ne tikai pulcina kopā, bet vieno. Karalis ir tas, kurš piepilda ar jēgu kādas cilvēku kopienas kopību. Viņš ir tuvs katram šīs kopienas cilvēkam, viņš ir kā galva kopienai, kas ir viena miesa. „Un visu, ko jūs darāt vienam no mani vismazākajiem brāļiem, jūs man darāt”. Šīs pasaules karaļiem to ir ļoti grūti realizēt. Šajā nozīmē Jēzus ir karalis, jo identificē sevi ar katru savas

valstības cilvēku. Līdzīgi kā karalis viņš uzņemas rūpes par katru savā karaļvalstī. Atcerēsimies pravieša Ezehiela vārdus:

„Avis, kuras pazaudēju, es atradīšu, slimos dziedināšu, ievainoto rētas tiks apkoptas”. Jēzus ir ne tikai uzmanīgs pret katru kā pret sevi pašu, bet ir spējīgs arī mūs darīt par karaļiem. Tā ir kristības sakramenta jēga. Tieši tāpēc kristību noslēgumā priesteris ar hrismas eļļu apzīmē jaunkristītā galvu un saka, ka viņš ir kļuvis vienots ar Kristu, kas ir Karalis, Praviētis un Priesteris. Caur kristību mēs visi kļūstam pravieši, priesteri un karaļi Kristū. Tātad Kristus karaļvalsts mērķis ir mūs pašus darīt par karaļiem. Kristus vēlas no mums pašiem veidot savu karaļvalsti. Tādu, kurā mēs kļūtu tuvi Viņam, viens otram un katram vismazākajam. Tāpēc Kristus Karaļa svētki mūs apliecina kā priesterus, karaļus un praviešus, kas pasaules beigās visi tiksīm apvienoti Kristū,

un kā pēdējais ienaidnieks tiks iznīcināta nāve. Kristus karaļvalsts ir mērķis, uz kuru dodas Baznīca. Mēs esam šajā ceļā, un tas nav mums tāls un nepazīstams. Jau tagad mēs esam karaļi līdz ar Kristu un kalpi viens otram. Jau tagad esam aicināti upurēt sevi kā priesteri, un mēs liecinām viens otram par Dieva valstību kā pravieši un atdodam sevi kalpošanā kā karaļi, jo ar Viņu kopā mēs valdīsim.

**Priesteris
Māris Ozoliņš**

KAM DER ŠĪS PASAULES “ASARU IELEJA”?

Dārgie Kristū, svētceļotāji ceļā uz Debesīm!

Aiz mums jau daudz pārdomu par Jēzus cilvēciskuma un ticības skolu, kādu Viņš atklāj caur Olivdārza notikumu. Iepriekš varējām aizdomāties, cik svarīgi apzināties savas jūtas, tās pareizi virzīt, “nemanipulējot” ar tām. Jūtas ir katra cilvēciskuma neatmetama, vērtīga dzīves daļa. Turpinot tēmu, varam atsaukties pie mūsu un citu pieredzes un pajautāt: kādas izjūtas labprāt gribētu piedzīvot: mieru, prieku, sajūsmu, pateicību vai tomēr – naidu, nemiera savīļņojumus, kaunu un skumjas? Šķiet, atbilde visiem ir skaidra un vienāda. Konkrētas jūtas un emocijas varam uzskatīt par patīkamām vai nepatīkamām. Un te daudziem cilvēkiem var rasties nopietni jautājumi, piemēram: “Ja Dievs ir mīlestība un ar Viņu un Viņā viss top tik skaists, priecīgs un lielisks, kāpēc pasaulē – pat dziļi ticīgo dzīvē – joprojām sastopamies ar asarām un tā sauktajām dvēseles sāpēm?!? Atbildi meklēsim Jēzus teiktajā: “Mana dvēsele noskumusi līdz nāvei.” (Mt 26,38) Kunga Jēzus teiktās norāda, ka šīs “nepatīkamās jūtas” Dieva Dēla gadījumā ilgst tikai līdz nāves robežai. Tā ir, **jo aiz nāves robežas gaida Debesu Tēva valstība**, kurā Jēzus ieies uzreiz pēc krusta nāves, ieies tajā pašā dienā (sal. Lk 23,43). Arī Atklāsmes grāmatā lasām, kas Debesis būs ar “nepatīkamajām sajūtām”: “Tie (kas ir Dieva troņa priekšā) vairs neizsalks un neizslāps (...) un Dievs noslaucīs katru asaru no viņu acīm.” (sal. Atkl 7,16-17) Un tālāk lasām par jaunajām debesīm un jauno zemi, kura būs kā skaista Dieva Līgava un tur “Dievs noslaucīs katru asaru no viņu acīm, un nebūs vairs nāves, ne bēdu, ne vaidu, ne sāpju, jo bijušais pagājis. Un tas, kas sēdēja tronī, sacīja: Lūk, es visu daru jaunu...” (turpat; 21, 1-5)

Minētā Vārda gaismā mēs saprotam,

kāpēc šo zemi Baznīca apdzied savās lūgšanās, piemēram, antifonā “Salve, Regina”, sekojoši: “Mēs, levas bērni, svešumā saucam uz Tevi. Mēs Tevi lūdzam, sērojot un raudot šai asaru ielejā.” Jā, šī zeme ir nosaukta par “asaru ieleju”, jo tikai Debesu Tēviņu pilnīgi pamatoti var saukt par “iepriecinājuma kalnu” saskaņā ar Vecās Derības pravietojumiem, piemēram: “Tos (kas turas pie Kunga, kalpo Viņam un mīl Viņa Vārdu) Es vadīšu Savā svētajā kalnā un iepriecināšu Savā lūgšanas namā” (Is 56,7). Līdzīgi Jeremija grāmatā: “Tā tie nāks un gavilēs Ciānas kalnā (...) un viņu dvēsele būs kā auglīgs dārzs, un tiem nebūs vairs jācieš trūkums. Tad jaunavas atkal priecāsies diedamas un jaunekļi un sirmgalvi jūsmos visi kopā līdz ar viņām. Es pārvērtīšu viņu skumjās un tos iepriecināšu un ieliksmošu pēc viņu bēdām.” (31,12-13)

Šīs patiesības nepieciešamas, lai stiprinātu mūsu cerību, ka pēc ikkatra nāves Dieva Valstībā varam gaidīt iepriecinājumu un liksmību, ja tikai paliksim vienoti ar Jēzu. Tādēļ es noprecizēju, ka Jēzus uzreiz pēc savas nāves varēja baudīt Sava Tēva iepriecinājumu un balvu debesīs. **Mūsu “ātrā” vai “lēnā” ieiešana Debesu priekā ir atkarīga no tā, cik cieši savā dzīvē esam savienoti ar Jēzu.** Norāda uz to, kā arī komentē “proporciju” starp šīs zemes ciešanām un Mīlestības Tēva iepriecinājumiem Debesīs, piemēram, sv. Pāvila vēstulē: “Bet ja esam bērni, tad arī mantinieki, pat Dieva mantinieki un Kristus līdzmantineki; tik tiešām, ja mēs līdzī ciešām, tad līdzī tiksīm arī pagodināti. Un es esmu pārliecināts, ka tagadējā laika ciešanas nav salīdzināšanas cienīgas ar nākotnes godību, kas parādīsies mūsos.” (Rom 8,17-18) Te vajadzētu pasvītrot vārdus: “mēs līdzī ciešām”, jo šī patiesība zināmā mēra sniedz atbildi uz jautājumu: kāpēc Dievs pieļauj ciešanas pat saviem uzticīgajiem bērniem?

Dievs vēlas, lai savas asaras un sāpes mēs vienotu ar Viņa Dēla, Jēzus Kristus, ciešanām un tādējādi aizlūgtu par savas un citu dvēseļu pestīšanu. Paklausīsimies, ko par to saka Vēstule Ebrejiem: “Un Viņš, būdams Dieva Dēls, tomēr mācījās paklausību no tā, ko izcieta. Un Viņš, pilnību saņiedzis, kļuva visiem, kas Viņam paklausa, mūžīgās pestīšanas cēlonis, Dieva nosauktais augstais priesteris saskaņā ar Melhizedeka kārtu.” (5,8-10). Tādējādi aizlūgumi par mūsu un citu atgriešanos, par mūsu un citu iepriecinājuma un algas Debesīs saņemšanu notiks ne tikai pēc nāves, bet var notikt jau tagad.

Pārdomas noslēgšu ar citātu no Baznīcas Katehisma (nr. 618), kas, manuprāt, būs kā lielisks zīmogs par to, ko mums darīt “šai asaru ielejā”: “Krusts ir Kristus – vienīgā Vidutāja starp Dievu un cilvēkiem vienīgais upuris. Bet tā kā Viņš savā dievišķajā

Personā līdz ar iemiesošanos „kaut kādā veidā ir vienoties sevi ar ikvienu cilvēku”, tad „Viņš sniedz iespēju katram cilvēkam vienoties ar šo Lieldienu noslēpumu tikai Dievam zināmā veidā”. Kristus aicina savus mācekļus ņemt savu krustu un sekot Viņam (sal. Mt 16, 24), jo Viņš cieta par mums, mums atstādams piemēru, lai mēs “ietu Viņa pēdās” (sal. 1 Pēt 2, 21). Kristus patiešām savam pestīšanu nesošajam upurim grib pievienot tieši tos, kuri pirmie saņem tā augļus (sal.: Mk 10, 39; J 21, 18-19; Kol 1, 24). Vispilnīgāk tas īstenojas Viņa Mātē, kura dziļāk nekā jebkurš cits iesaistīta Kristus ciešanu, kas nes pestīšanu, noslēpumā (sal. Lk 2, 35).

Lai Dievs mums palīdz “asaru ielejai” iet cauri ar Jēzu līdz Debesu iepriecinājumam!

Lai Dievs mūs visus svētī: †

Pāvils, priesteris

„DIEVAM NOTEIKTI IR HUMORA IZJŪTA”

Kopš 22. septembra mūsu draudzē prāvesta pienākumus veic **priesteris Māris Ozoliņš**. Viņš ir arī Cesvaines, Lubānas, Ļaudonas un Dzelzavas draudžu prāvests. Dzimis 1967. gadā, ordinēts 2002. gada 8. decembrī.

Iepazīstinot ar sevi, kādus galvenos savas dzīves pieturpunktus varat izcelt? – Jautāju priesterim Mārim.

Man tāpat kā Jēzum nepatīk pašam ar sevi iepazīstināt. Jēzus allaž tad teica: – Un ko citi par mani saka?

Bērnībā augu neticīgā vidē. Mana ģimene, lai gan bija nomināli luterāņi, uz baznīcu gāja reti un bērnus nokristīja tikai padomju laiku beigās. Pievēršanās katoļu ticībai bija manis paša apzināts lēmums. Notikums, kas izmainīja un noteica manu turpmāko dzīvi, bija sastapšanās ar Jēzu.

Kad un kādā situācijā dzirdējāt aicinājumu kļūt par priesteri. Vai atsauksā-

nās tam bija momentāla?

Aicinājums izkristalizējās pakāpeniski. Jau tūlīt pēc atgriešanās aktīvi iesaistījos draudzes dzīvē un kalpošanā un pakāpeniski sapratu, ka Dievs mani aicina to turpināt darīt kā priesterim.

Ko saucāt par savas dzīves skolām un skolotājiem?

Ar visdziļāko pateicību atceros savu pamatskolas klases audzinātāju, kas padomju laikos mācēja mūs audzināt ne partejiskā, bet tikumiskā ziņā. Viņa bija katoļiete. Arī vidusskolā klases audzinātāja no skolotājiem bija vistuvākā. Augstskolas 1. kursā man daudz palīdzēja dekāne, kuru arī atceros visu mūžu.

Mācoties Garīgajā seminārā, uzrunājoša bija draudzība ar citiem semināristiem un vēlāk arī garīgās autoritātes – priesteri un laji, kas man palīdzēja apgūt ticības dziļumus.

Esat studējis ārzemēs. Pastāstiet par šo pieredzi!

Studijām Francijā tiku sūtīts pēc otrā kursa Garīgajā seminārā. Mācības Francijā deva bagātīgu pieredzi gan dzīvei, gan ticībai. Lai gan mācīties svešā zemē ir grūti, citas valodas un kultūras apguve vienmēr mūs bagātina.

Ko Jums mācījušas draudzes un kalpojums tajās? Kādās draudzēs līdz šim esat bijis?

Pēc diakona svētībām kalpoju Madonā, vadiju svētceļojumu, piedalījos Jauniešu dienu organizēšanā. Vēlāk tiku iecelts par prāvestu Cesvainē un apkalpoju draudzes Cesvainē, Lubānā, Dzelzavā un Ļaudonā. Pēc Cesvaines nonācu Rīgā, kur piecus gadus biju Katoļu ģimnāzijas direktors (jo Latvijas Universitātē esmu ieguvis maģistra grādu pedagoģijā).

No Rīgas tiku pārcelts uz Aizkraukles draudzi, kurā kalpoju četrus gadus, un tagad esmu atgriezies Madonā, kur viss sākās.

Kā uzņēmāt ziņu par nominātu Madonas draudzē?

Biju pārsteigts un teicu – Dievam ir humora izjūta.

Kas Madonā ir lielākie izaicinājumi?

Evaņģelizācija. Materiālās lietas var sakārtot strādājot, bet vienmēr lielākais izaicinājums ir Evaņģēlija sludināšana jeb ticības tālāk nodošana, un tas nav tikai priesteri, bet visu ticīgo aicinājums.

Padalieties par savu mīlestību uz mūziku! Ko sniedz muzicēšana grupā?

Pirmais ansamblis, ko dibināju Baznīcā, bija „ECCE DEUS” Madonā, ar kuru veiksmīgi koncertējam. Spēlējām uz lielās

skatuves gan populārās mūzikas festivālā „Sinepes un Medus”, gan Jauniešu dienu koncertā, gan konkursā „DoReMi” un citos pasākumos. Vēlāk arī Rīgā, Terēzes draudzē, kur biju prāvests, izveidojās slavēšanas grupa, ar kuru kopā spēlēju joprojām.

Jauniešu slavēšanas ansamblī Aizkrauklē, savukārt, spēlēju bungas, un šis grupas nosaukums ir „Trio mio”. Ceru, ka divas beidzamās nosauktās grupas reiz dzirdēsīm arī Madonā.

Lūgšana. Ko gribat teikt par tās spēku, būtību, praksi.

Lūgšanu dzīvi var salīdzināt ar laulības dzīvi, tikai lūgšanā mīlestība un tuvība ir starp dvēseli un Dievu. Mēs varam dzīvot Svētajā Garā un lūgšanā tikai tad, kad esam saņēmu-

Priesteris Māris Ozoliņš.

ši kristības žēlastību, kuru Kristus nopelņīja mirstot un Augšāmceļoties. Kristīgā lūgšana līdz ar to būtiski atšķiras no jebkuras citas lūgšanu prakses, jo, pateicoties svētdaršajai žēlastībai, cilvēka dvēsele var komunicēt ar Dievu kā draugs ar draugu. Šāda iespēja nav nevienam, kā tikai, ja Kristus tam to nav dāvājis. Liela daļa cilvēku to nesaprot, jo domā horizontālā dimensijā.

Kurām Latvijas garīgās dzīves aktuālajām problēmām vēlaties pievērst uzmanību? Kuras ir “katastrofa”?

Latvijas garīgā dzīve noteikti neeksistē, bet par latviešu garīgo dzīvi varu teikt, ka joprojām esam pagānu tauta, tātad tauta, kas ikdienā dzīvo bez kristīgās atklāsmes jeb ir pirms tās. Latvijas Baznīcas dod ticības liecību, un ar laiku šis darbs nesis augļus. Esmu priecīgs, ka varu savu dzīvi veltīt šai misijai.

Jautāja Inese Elsiņa

VISA PAMATĀ – MĪLESTĪBAS LĒMUMS

Jēzus saka: “To es jums pavēlu, lai jūs cits citu milētu!” Mīlestības uz šīs zemes trūkst. Tās trūkst gan pieaugušajiem, gan bērniem. Kā milēt? Kā atvērties, lai saņemtu mīlestību? Kā to dot? Kā sniegt mīlestību, ja pats neesi to saņēmis? Atbildes uz šādiem fundamentāliem jautājumiem meklējām ģimeņu tikšanās laikā 13. oktobrī. Šoreiz mūsu dalīšanās tēma bija “Mīlestības lēmums” (pēc “Mīlestības terapijas” radio raidījuma ar tādu nosaukumu). Mīlestības lēmums ir visa pamatā, arī mūsu laulībā. Emocijas un jūtu uzplaukšņi ir pārejoši, laulības dzīvē var pienākt mirklis (to var saukt arī par krīzi), kad mīlestību pret otru cilvēku ir jāpieņem kā gribas lēmumu. Es iemācišos tevi milēt, es centīšos, lai ko tas maksātu. Es atradīšu atbildi, es meklēšu. Mīlestības lēmumu var nākties pie-

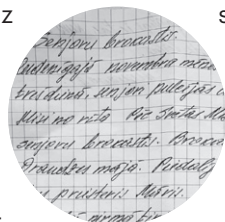

ņemt ne tikai vīra vai sievas nodomā, bet arī par saviem bērniem vai vecākiem. Pirmkārt, ir svarīgi mīlestības lēmumu pieņemt savā sirdī, bet, otrkārt, pateikt skali tam cilvēkam, ar kuru kopā tu esi nolēmis atrast izeju no mīlestības strupceļa. Tas ved tuvāk atrisinājumam. Taču trešais, visgrūtākais līmenis, ir mainīt savus negatīvos paradumus uz mīlestības darbiem. Tas ir nemitīgs darbs ar sevi. Ģimeņu tikšanās reizē priecājāmie uzņemt viesos draudzes jauno priesteri Māri Ozoliņu, savstarpēji iepazīnāties. Lai gan priesteris pie mums bija īsu mirkli, jo jāsteidz uz Misi Cesvainē, tomēr viņa personīgā liecība par mīlestības lēmumu attiecībā ar Dievu bija ļoti spēcīga un uzrunājoša.

Agnese Liepiņa

SENIORU BROKASTIS OKTOBRĪ

Rudenīgajā oktobra trešajā trešdienā draudzes seniori pulcējās uz rīta Svēto Misi un pēc tās – uz sadraudzību draudzes mājā. Priesterim Mārim šī bija pirmā tikšanās ar senioru brokastu dalībniekiem. Uzaicināta bija arī viesiņa – māsa Gunta no Māsu Kalpoņu kongregācijas. Pie galda, nesteidzīgi brokastojot, raisījās sarunas par sarūpētajiem gardumiem, kulinārijas receptēm un

rudens ražu. Pēc maltītes māsa Gunta pastāstīja par svētīgā Honorāta Kozmiņska dibināto kongregāciju, kā arī katram uzdāvināja grāmatu „Dvēseļu arhitekts”. Bijām ļoti priecīgi un pateicīgi Dievam par skaisto rīta cēlienu. Mēs varam pielūgt un slavēt Dievu, jo Viņš ir Tas, kurš cilvēkos iesējis daudz labā.

Veneranda Peļņa

TAUTAS LŪGŠANU SAPULCE RĪGĀ

19. oktobrī Skonto hallē notika eklezias Tautas lūgšanu sapulce “Dievs svētī Latviju!”. Pasākumā piedalījās visu kristīgo konfesiju garīdznieki un laji. Uzrunā Rīgas arhibīskaps metropolīts Zbigņevs Stankevičs aicināja rūpēties par dzīvību. Arhibīskaps atgādināja, ka Latvijā ik gadu notiek vairāki tūkstoši abortu, un par tiem nav atbildīgas tikai mātes, bet arī tēvi un sabiedrība, kas izdara savu spiedienu: – Ja vēlamies,

Mūsu draudzes koristes, Tautas lūgšanu sapulces dalībnieces.

lai pār Latviju nāktu svētība, turpināsim darīt visu iespējamo, lai abortu skaits tuvotos nullei. Lūgšimies un iestāsimies par to ar mīlestību, smalkjūtību, bez agresijas.

Līdzās garīdznieku pārdomām klātesošos aizrāva slavēšanas dziesmas mūziku un daudzu simtu koristu sniegunā. Četrbalsīgo repertuāru koris bija apguvis jau iepriekš, tiekoties mēģinājumos.

– Par Tautas sapulci man palikušas vislabākās atmiņas, – atzīst draudzes pārstāve Ineta Resne. – Liela kopības izjūta, slavējot un pielūdzot Kungu Jēzu Kristu! Nebija svarīgi, no kādas konfesijas vai draudzes katrs ieradīs. Visi klātesošie bijām kā viens vesels un slavējām Dievu vienotības garā. Man patika viss, sākot ar mēģinājumiem līdz pat kulminācijai – Tautas sapulcei hallē. Tomēr gatavošanās aizrāva pat vairāk. Atmiņā paliks pirmais kopīgais mēģinājums, kad savās telpās

visus miļi uzņēma „Kristus pasaulei” pārstāvji. Piecas mēģinājuma stundas pagāja nemanot, atkal un atkal izdziedot repertuāra dziesmas. Arī mēģinājumā ar solistiem un orķestri laiks paskrēja ātri. Diriģente Linda Naudiņa mūs izvingrināja, iesildīja balsis un ķermeņus, pat dejoja kora priekšā, ik pa brīdim koristus paslavēja. Tas bija tik aizkustinoši, ka noslēgumā viņa pateicās Dievam un mums par kopīgo sadarbību. Pirms

uzstāšanās diriģente hallē katru samīļoja un uzmundrināja. Dievs svētī Latviju!

– Arī es labprāt iesaistījos Tautas lūgšanu forumā, jo vēlējos atbalstīt sapulces mērķi – pulcēties kopā Dieva slavēšanai un lūgšanai, – atklāj Mārīte Indriksone. – Visas dziesmas varēja mācīties arī mājās, klausoties atsūtītos audio ierakstus. Pēc kopmēģinājuma izjūtu milzīgu emocionālu pacēlumu un vēlējos turpināt dziedāt kori. Šo vēlmi piepildīju – tagad esmu jauktā kora „Madona” dalībniece. Paldies Ritai no mūsu draudzes kora, kura iedrošināja! Tautas lūgšanu sapulcē visvairāk ieklausījos solistu dziedājumā – tik spēcīgas un skanīgas balsis! Pēc pasākuma jutos gandarīta, ka arī es tajā biju.

Trešā Tautas lūgšanu sapulce Rīgā, Skonto hallē notiks 2020. gada 17. oktobrī.

Materiālu sagatavoja Inese Elsiņa

RUDENS SESIJA JAUNAGLONĀ

No 13. līdz 15. septembrim Jaunaglonā notika Kristīgās dzīves un evaņģelizācijas skolas jeb Marijas skolas rudens sesija ceturť līmeņa dalībniekiem. Šajā sesijā bija iespēja piedalīties arī man. Šoreiz vairāk nekā citas reizes radās dažādi šķēršļi, lai turp nokļūtu. Tika iedvestas dažādas domas, sākot ar to, ka es tur neiederu un visbeidzot tika spēlēts uz manām bailēm. Līdz pēdējai dienai nebija pārliecības, ka braukšu. Laika apstākļi bija briesmīgi – auksts, nepatīkams, lija lietus. Visu ceļu biju stresā, lai tikai ar autobusu nepabrauktu garām Jaunaglonai. Izkāpjot pieturā, kas, izrādās, ir kilometru no centra un Marijas skolas, nesapratu, vai man jāiet pa labi, vai kreisi. Un tad pēkšņi sajutu Dieva rūpes par mani – noskumušu, stresainu skolnieci. Pagriezies dzirdēju, kā piebrauc automašīna, un, izrādās, pazīstams Marijas skolas dalībnieks grib man prasīt ceļu, domādams, ka esmu vietējā. Tā kopīgi atradām skolu.

Karogiem plīvojot un dziesmām skatot, sagaidījām priesteri Arni Mazīļevski un Marijas skolas dibinātāju tēvu Pjotru Kurkeviču. Priesteris Arnis sirsnīgi tika sveikts dzimšanas dienā, kas bija tieši 13. septembrī.

Sesija kopumā bija turpinājums lekcijām, kas no 15. līdz 18. martam notika Lietuvā, Kauņā. Nākamā sesija kopā ar tēvu Pjotru plānota novembra beigās Viļņā.

Uz Jaunaglonu bija ieradusies arī brāļi

lietuvieši. No vairāk nekā simts dalībniekiem lietuvieši bija tikai nedaudz mazāk kā puse. Bija ļoti savijņojoši sākt rudens sesiju, lūdzoties Rožukroni pārmaiņus divās valodās – latviešu un lietuviešu. Arī sesijas turpmākajā laikā kopīgi lūgties Rožukroni un Žēlsirdības kronīti divās valodās bija brīnišķīgi. Sv. Misēs klāt nāca vēl arī poļu un krievu valoda. Vārdos nav aprakstāma mūsu sajūsma, kopīgi slavējot Dievu, slavēšanu papildinot ar krāsainu karogu plīvošanu un dziedāšanu mēlēs!

Lekciju tēmas šoreiz skāra cilvēka personību, atsevišķi tika runāts par mīlestību un tās veidiem. Lekcijas ritēja krievu valodā. Tēva Pjotra lekciju pasniegšanas veids ir interesants, daudz salīdzinājumu no dzīvnieku pasaules, kas bieži izraisa ne tikai smaidu, bet dažreiz pat smieklu vētru.

Tēvam Pjotram tika parādītas bijušās Jaunaglonas muižas ēkas un apkārtnē. Pašlaik tur valda posts un pamestība, bet... priesteris Arnis šīs ēkas redz apdzīvotas un pilnas dzīvības. Lai izdodas kopīgiem spēkiem šo iecerī realizēt!

Svētdien biju nodomājusi mājup doties jau pusdienlaikā, taču Dievam bija citi plāni. Līdz Pļaviņām braucu kopā ar tēvu Pjotru un tēvu Tomašu. Bija ekskluzīva iespēja visu ceļu runāties ar Marijas skolas dibinātāju, kaut uz to, redzot garo runāties gribētāju rindu Marijas skolā, nebiju cerējusi. Dievs tomēr labāk zina, kāpēc notiek tā, kā notiek.

Ineta Resne

Ora pro nobis

MĪLESTĪBAS APCIEMOJUMĀ PIE DRAUDZES

25. oktobra vakarā Madonā ieradās divas klostermāsas no Polijas, tai skaitā mūsu draudzē kalpojusi māsa Emanuēla.

Māsas apmetās pie Dzeņu ģimenes, ik dienas piedalījās Svētajā Misē Madonas baznīcā, apmeklēja adorācijas kapeļu, tikās ar draudzes jauniešiem un ģimenēm.

– Tāda izjūta, ka Dievs speciāli atsūtīja māsas pie mums – kā mīlestības apliecinājumu mūsu ģimenei šai smagajā pārmaiņu un satricinājumu laikā, – pārdomās dalās Diāna Dzene. – Mums bija pagodinājums dot māsām naktsmājas. Jūtāmies daudzējādā veidā apdāvināti. Prieks, ieinteresētība, Dieva attēla skatiens, vienkāršība, ko izstaroja māsas, mums atkal iemācīja rotaļīgu daudzīšanos, ciešanu pieņemšanu un pateicī-

bu par ikdienas sīkumiem, novērtējot, cik svarīgi viens otram esam un ka Dievs par mums nemitīgi rūpējas. Viņš ir apsolījumu Dievs, kas ir nomodā par saviem bērniem vienmēr.

Svētdien, 27. oktobrī, māsa Emanuēla pie kapelas uzrunāja eku-niskā Dzīvības gājiena dalībniekus, paviesojās pie priestera Pāvila Gulbenē un pēc vakara Sv. Mises piedalījās slavēšanā mūsu baznīcā. 28. oktobra rītā māsas devās atceļā uz Lodzu Polijā. – Sirsnīgi pateicos par viesmīlību un jūsu lielo sirdi! – atvadoties teica māsa Emanuēla.

Pateicība Dievam par viņas klātbūtni, zvaniņiem līdzīgajiem smieklīkiem un Kristus mīlestības piemēru, ko māsa Emanuēla kā smaržu izplata ap sevi.

Inese Elsiņa

MĪĻIE BRĀĻI UN MĀSAS KRISTŪ!

Patiess prieks, ka 27. oktobra „Dzīvības gājiens” Madonā bija notikums, kas atkal apliecināja, ka esam vienoti, iestājoties par dzīvību kā vērtību. Lai gan svētdiena bija vējaina un lietaina, tomēr, redzot kuplo atbalstītāju pulku, īpaši ģimenes ar bērniem, sirds gavilēja. Man personīgi, tieši nelabvēlīgie laika apstākļi raisīja pārdomas: situācija, kurā sievietes atrodas, domājot par aborta izdarīšanu, nav saulaināka. Tā noteikti emocionāli viņai ir tikpat vējaina un lietaina. Un tad ir tik svarīgi, ka kāds ir gatavs būt kopā „vējā un lietū” kā Jēzus ar mācekļiem vētrā, sa-trakotas jūras vidū.

„Dzīvības gājiena” kuplais atbalstītā-

ju pulks bija cerība, ka ar savu mīlestību esam gatavi būt līdzās arī grūtos brīžos. Pāri visam, lai mūs pavada Ticība, ka iestāšanās par dzīvību kā vērtību nav velta. Ticības augļus varēs piedzīvot mūsu bērni, mazbērni, mazmazbērni..., bet mums ar savu attieksmi jāizdara tas, ko varam paveikt šodien.

Madonā šis bija otrais „Dzīvības gājiens”. Poļu klostermāsu Emanuēla un Gabriēla 2017. gadā parādīja piemēru, kā varam paust attieksmi, iestājoties par Dzīvību. Apliecinājums, ka esam Dieva vadīti, šoreiz bija māsu Emanuēlas klātbūtne. Tā nebija saskaņota ne no vienas puses. Kā teiktu priesteris Pāvils Kamola:

„Tas bija īsts Dieva smaids!”

Pateicība par atbalstu Rīgas kampaņas „40 dienas par dzīvību” direktorei Silvītai Kravalei – viņa ar dzīvesbiedru bija klātesoša Madonā. Silvīta uzsvēra, ka Madona šajā brīdī ir viena no 64 pilsētām pasaulē, kur cilvēki piedalās kampaņā. Par garīgo stiprinājumu un lūgšanām pateicība katoļu draudzes priesterim Mārim Ozoliņam, luterāņu draudzes evaņģēlistam Viesturam Rikveilim un mācītājam Valdim Straziņam. Prieks, ka varam būt roku rokā ar Madonas novada pašvaldību, kas ir atvērta dzīvības aizstāvēšanai. Mūsu pilsētā ir „Baby box” glābējsilīte, top Mātes un bērna atbalsta centrs. Gājiena dalībniekus uzrunāja novada pašvaldības

izglītības nodaļas vadītāja Solvita Seržāne, uzsverot cik svarīgs ir katrs bērns, lai kuplākas un svētīgākas taptu mūsu dzimtas, kas ir laimīgas Latvijas pamats.

Pie slimnīcas visus uzrunāja uzņēmēja Nelda Janoviča, pieskaroties labdarības nozīmīgumam, lai praktiski varētu atbalstīt grūtibās nonākušās māmiņas un bērnus, veidojot atbalsta centru.

Gājiena dalībnieki sildījās ar karstu tēju, mielojās ar cepumiem un konfek-tēm, ko bija sarūpējuši Kalna skolas kopiena un kopienas centrs „Baltā ūdensroze”. Pāri visam tomēr ir tas siltums, kas iededzies mūsu sirdīs Dzīvības aizstāvēšanai.

Rudīte Kumsāre

PRIESTERA GLEZNAS DRAUDZES MĀJĀ

Mūsu draudzes namā šobrīd skatāma priesteris Gata Mārtiņa Bezdelīgas gleznu izstāde. Priesteris Gatis ir pierādījis, ka talantīgi cilvēki ir talantīgi daudzās jomās – viņš glezno, raksta dzejoļus, šomēnes Liepājas koncertzālē „Lielais dzintars” pirmizrādi piedzīvoja komponista Riharda Dubras opera „Suita sāga”, kam libreta autors ir priesteris Gatis Mārtiņš Bezdelīga.

Priesteris pirmajiem centieniem iepazīt mākslas pasauli talkā nāca viņa toreizējās draudzes – Liepājas – mākslas skolas pasniedzēji, bet lielu lomu glezniecības izziņā priesterim sniedza iepazīšanās ar krievu gleznotāju ar latviešu

saknēm – Aleksandru Ņekrasovu. Pie šī mākslinieka Gatis Mārtiņš Bezdelīga Pēterburgas Modernās mākslas muzejā apguva kursu glezniecībā, un ar viņu priesterim izveidojusies ilgaicīga draudzība. Izstādēs Gatis Mārtiņš Bezdelīga piedalās kopš 2010. gada.

Izstādes atklāšanā Madonā, kas notiks 23. novembrī pulksten 15 Kristus Karaļa svētku ietvaros, mūsu draudzes namā solījies būt klāt arī pats autors. Piebildīšu, ka priesteris Gatis ir Saldus katoļu draudzes prāvests, šobrīd kalpo astoņās draudzēs, un viena no tām ir Ezeres katoļu baznīca, kas arī veltīta Kristus Karalim.

Inese Elsiņa

PIEDALIES MARIJAS SKOLAS SESIJĀ!

No 6. līdz 8. decembrim mums Madonā tiek dota ekskluzīva iespēja iepazīties ar Svētās Marijas no Nācaretes, Baznīcas Mātes, Kristīgās dzīves un evaņģelizācijas skolu un piedalīties tās rīkotajā iesākuma līmeņa sesijā. Vadītājs – priesteris Arnis Maziljevskis.

Aicinu būt atsaucīgiem un izmantot iespēju, jo gaidīts tiek ikviens – gan kristietis ar pieredzi, gan tāds, kurš vienkārši alkst pēc mīlestības, sapratnes un silta vārda. Ļausim, lai Jēzus caur Marijas skolu dziedina mūsu sirds rē-

tas un dara tās tīkamas Dievam. Marija mīl savus bērnus, pieņem visus tādus, kādi esam, un izlūdz no Jēzus tās garīgās vērtības, kuras mums visvairāk ir vajadzīgas.

Sesija sāksies 6. decembrī plkst. 18, noslēgsies 8. decembrī ap plkst. 15.

Ja būs nepieciešams, nodrošināsim naktsmitnes un bērnu pieskatīšanu. Dalības maksa – ap 10–20 eiro. Piesakoties zvanīt Anitai (līdz 4. decembra vakaram), tālruna nr.

26464574.

Anita Cibule

ESAM VIENA SAIME

Kad Inese draudzes avīzei palūdza rakstu par šahu, viņa ļoti zīmīgi piebilda: – Matiss, lūdzu, neraksti par rezultātiem un statistiku, bet uzraksti gabalu par dzīvi!

Raksta virsrakstā esmu licis starptautiskās šaha federācijas „FIDE” latīniskā saukļa „Gens Una Sumus!” latviskojumu. Šī atziņa – Esam viena saime! – lai mums palīdz apzināties un labāk saprast to, kā draudzē būtu jādzīvo, jāsa- darbojas un citam citu jāmīl pašu labumam un lielākam Dieva godam!

Pirms gada draudzes avīzes oktobra laidienā bija publicēts mūsu draudzes granddāmas Ilzes Priedītes raksts „Šaha turnīrs uzdod jautājumus”. Tieši pateicoties Ilzes centieniem un pūlēm, mūsu kopienā ir ielikti labi pamati šaha spēlei kā atsevišķai nozarei, un šahs kā spēle,

sports un māksla var sekmīgi attīstīties. Ieskaitot atbalstītājus, draugus un palīgus ārpus draudzes, jo bez viņiem, paša Dieva Svētā Gara vadītiem, mēs šaha nozarē tikai saviem spēkiem vien neko daudz nevarētu izdarīt. Te norādu un uzsveru: nevajag baidīties no

it kā „nepareiziem” ļaudīm, jo bieži ir tā, ka šo cilvēku drošais atbalsts ir pat nozīmīgāks nekā vīzdegunība no dažiem mūsējiem. Par ierītesētību un sapratni pateicos prāvestam

Mārim Ozoliņam, par atbalstu un palīdzību – kapelas kalpotājām Ilvai un Ilzei Kloppei, draudzes vecākajai Venerandai Peļņai, Anitai, Jēkabam un Albertam Cibūļiem, bibliotekārēm Daigai Počai-Lapiņai un Valentīnai Ločmelei, skolotājai Rudītei Zauskai. Ar visu jūsu palīdzību ceru bīdīt šaha lietu arī turpmāk!

Matiss Dukajskis

MAZLIET PAR NĀVI UN ŠĶĪSTĪTAVU

Nāves esamību nenoliedz neviens no lielajām Pasaules reliģijām, bet par to, kas ir nāve un kas notiek ar cilvēku pēc nāves, uzskati un mācības ir ļoti dažādas un pat radikāli atšķirīgas. Kāpēc tā? Uzskatiem par nāvi ir ļoti cieša saistība ar uzskatiem par cilvēku, ar mācību, kas ir cilvēks.

Ir vērts uz šiem jautājumiem palūkoties no Katoliskās Baznīcas skatu punkta, proti, cilvēks ir Dieva radīta būtne. Dievs

kā persona bez sākuma un beigām ir radījis cilvēku no brīvas gribas mūžīgai dzīvei, tas ir, cilvēkam ir sākums, bet nav beigu. Cilvēks kā konkrēts, unikāls subjekts ar savu “es” būs vienmēr nepārejošs, tas nespēj izdzīvot vai neizšķīdīs, vai nepārdzims. Dievs Svētajos Rakstos atklāj, ka ir radījis cilvēku pēc sava attēla un līdzības, proti, cilvēks ir persona, persona, kas radīta, lai būtu laimīga. Šī laime izpaužas tuvās un draudzīgās attiecībās ar Dievu, bet ir viens nosacījums, lai šī tuvā draudzība ir īsta un katrai iesaistītajai personai tā jāizvēlas no brīvas gribas.

Tāpēc cilvēks ir apveltīts ar brīvo gribu, kuru tas diemžēl ne vienmēr izmantojis tā, kā Dievs to būtu vēlējis. No Svētajiem Rakstiem zinām, kas notiek ar cilvēku, kad viņš ir izvēlas nepaklausīt Dievam, proti, cilvēks zaudē savu īpašo eksistences formu, viņš zaudē vietu Paradīzē (Debesīs), bet Debesīs, kā māca Baznīca, ir dzīvas, personīgas vienotības attiecības ar Vis-svētāko Trīsvienību.

Kaut arī cilvēks savas vainas dēļ ir zaudējis Debesīs un iemantojis nāvi, tomēr jau ar to pašu brīdi, kad cilvēks sagrēko, Dievam ir nodoms šīs attiecības atjaunot.

To Dievs arī dara lēnām un pacietīgi, līdz pat kulminācijai – Jēzum Kristum. Jēzus Kristus ir tas, kurš dara iespējamu cilvēka atgriešanos Debesīs, bet joprojām cilvēkam arī pašam no brīvas gribas ir jāsaņem savs “jā”. Izvēles, ko ik dienas veicam, ieskicē mūsu mūžības attēlu, to, vai pēc nāves sekos mūžīga ciešanas ellē vai mūžīga laime Debesīs. Taču Baznīcas mācībā pastāv arī trešais variants, un tā ir

šķīstītava.

Šķīstītava ir viens no tiem jautājumiem, par ko kristietībā nav vienotības. Tam par iemeslu ir citi fundamentāli jautājumi teoloģijā, bet šajā reizē koncentrēsimies uz pārdomām par šķīstītavu no Katoliskās Baznīcas skatu punkta.

Lai gan Svētie Raksti skaidri nerunā par šķīstītavu, tomēr dažas rakstu vietas dod pamatu šādas mācības atzišanai, piemēram: „Tādēļ (Jūda Makabejs) gādāja apzēlošanās upuri par kritušajiem – lai viņi tiek vajā no grēka” (2 Mak 12, 45) vai citur: „Ikviens darbs kļūs redzams. Ja kāda darbs, ko tas uzcēlis, paliks, viņš saņems algu. Ja kāda darbs sadegs, viņš cietīs, tomēr tiks izglābts, bet kā caur uguni.” (1 Kor 3, 13-15)

Baznīca akcentē, ka šķīstītava nav kāda konkrēta vieta, bet gan dvēseles stāvoklis, un šis stāvoklis ir pārejošs, jo šķīstītavas jēga ir tajā, lai galu galā dvēsele baudītu mūžīgo svētlaimi Debesīs. Nebūtu veselīgi šķīstītavu uztvert kā vienkārši soda izciešanas laiku, kur dvēsele izcieš sev noteikto termiņu, bet gan laiku, kurā dvēsele top piemērota Debesīm, un šī tapšana sevī ietver arī gandaros aspektus.

Dāvis Ozoliņš

JAUNIEŠU TIKŠANĀS LIEPĀJĀ

Mani ļoti uzrunāja oktobra pēdējās nedēļas nogale Liepājā. Bija tik forši vadīt trīs dienas kopā ar līdzīgi domājošiem jauniešiem, vairāk uzzināt par Dievu un saprast, ka ticībai nav jābūt garlaicīgai. Dievu var satikt dažādi. Man patika slavēšanas, kurās raisījās tik liels prieks, ka daudzi sāka pat dejot. Noskatījāties filmas, kas tiešām bija iespaidīgas. Viena bija vēstījums par Niku Vujačiču – cilvēku, kas piedzimis bez rokām un kājām, otra bija stāsts par četrus gadus vecu puisīša

Mirkļis no kopienas „Chemin Neuf” rīkotās nedēļas nogales jauniešiem.

pieredzi, operācijas laikā esot Debesīs, satiekot eņģeļus un Jēzu. Abas šīs liecības, manuprāt, nevienu neatstāja vienaldzīgu.

Apskatījām Liepāju, Karostas daļu, bija interesanti tvert šīs militārās pilsētiņas pagātnes dvesmas.

Visjaukākais pasākumā bija cilvēku atvērība un mīlums, gan organizatori, gan jaunieši bija ļoti atsaucīgi, pieņemoši un forši. Šī bija lieliska pieredze, noteikti vēlētos apmeklēt šāda veida pasākumus arī turpmāk!

Eliza Elsiņa

TUVOJAS ADVENTA LAIKS

Novembrī līdz ar Kristus Karaļa svētkiem noslēdzas Baznīcas liturģiskais gads. Tas liek lūkoties uz Adventu – laiku, kas palīdzēs sagatavoties Jēzus Kristus dzimšanas svētkiem, vienlaikus gaidot Viņa otrreizējo atnākšanu.

Gan baznīcā, gan katrā mājās caur redzamām zīmēm veidojas apziņa par mums priekšā esošo svētku būtību. Taču, lai svētkus izbaudītu ar patiesu prieku un pateicību, svarīgi sagatavot savu sirdi. Un tas katram ir lielākais izaicinājums. Pārlietu bieži savā ikdienas pienākumu virpulī nomācam vai pazaudējam skatienu uz Dievu. Tāpat kā reiz Martai, Jēzus uz to atbildē: „Marta, Marta tu rūpējies un zūdies par daudzām lietām. Bet tikai vienas lietas

vajaga, Marija sev izraudzījies labo daļu, tā viņai netaps atņemta.” (Lk 10, 41-42)

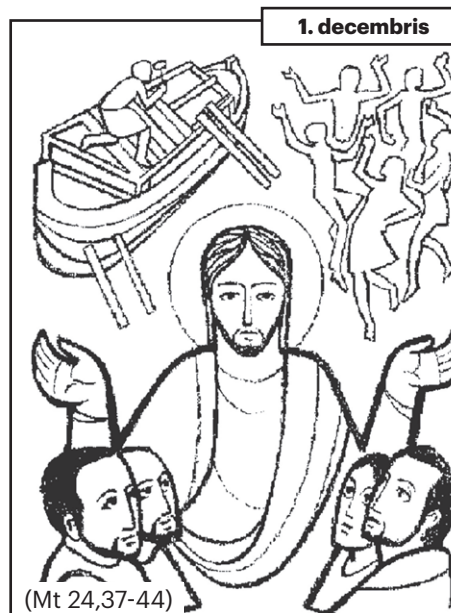
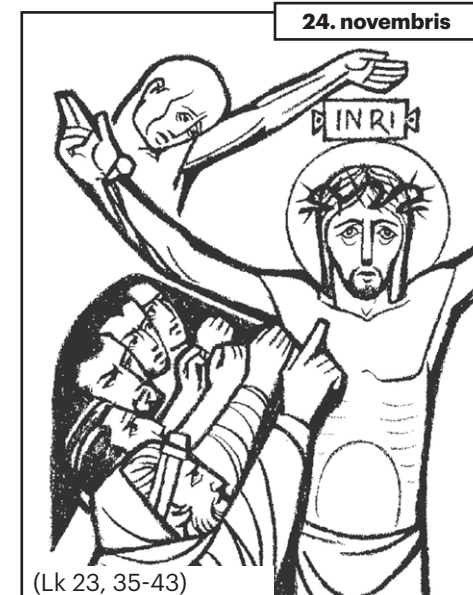
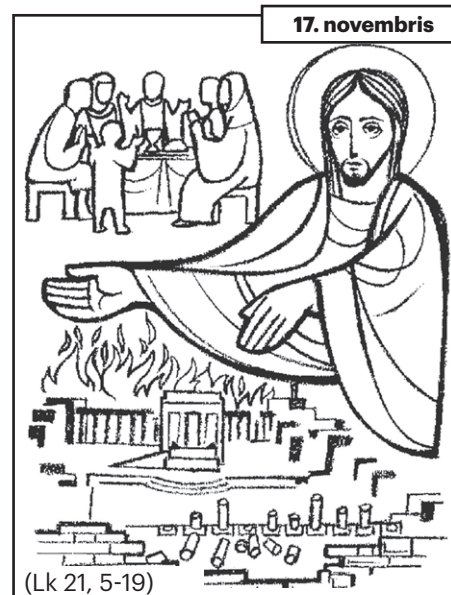
Dzirdētais liek uzdot jautājumu: „Kā es izmantošu Adventa laiku?” Personīgi man Adventa laikā skatienu gribas vērst uz Vissvētāko Jaunavu Mariju, uz viņas pazemību, no kuras izriet paklausības un pašāvības tikums. Otra lieta, kas klauvē pie sirds, ir attiecības ar Dievu, sevi un līdzcilvēku. Adventā svarīgs ir klusums, domu norīšana un lūgšana, lai ieklausītos Dieva atbildēs, sagatavotos labai grēksūdzei un veiktu žēlsirdības darbus.

Jāvēl, lai Dieva Mīlestība, kurai esam atvērti un kas darbojas mūsos, būtu pamatnāma ikviena darbībā.

Mārīte Kampāne

Svētdienas Evanģēlijs

Draudzes vizītkarte

Madonas Romas katoļu draudze

Reģ. Nr. 90000463704
Adrese: Liepājas iela 13, Madona, LV 4801
Konts: LV19UNLA0095132107450, SEB BANKA
E-pasts: draudze@madona.lv
www.madonasdraudze.lv
www.draugiem.lv/madonasdraudze
www.facebook.com/madonasdraudze
Twitter: @Madonasdraudze

Prāvests Māris Ozoliņš

Mob. tālr. 29191335

Lūgšanu kapela

Raiņa iela 5. Atvērta visu diennakti
Kontakti: Aivars Zariņš (t. 29429518),
e-pasts: aivarszar@gmail.com

Dievkalpojumu kārtība

Sv. Mise Madonas katoļu baznīcā
Pirmdien, piektdien, sestdien — plkst. 8;
trešdien, ceturtdien — plkst. 18;
svētdien — plkst. 11 un 18.

Apsveikums

*Sirsniņi sveicam Aiju un Albertu
Mālniekus ar ģimenes paplašināšanos!
Lielajai māšai piepulcējusies ģimenes
otra atvase – Marta, kura Kristības
sakramentu saņēma 27. oktobrī!
"Slavējiet Kungu, jo Viņš ir labs, un Viņa
žēlsirdība pastāv mūžam!" (Ps 118,4)*

MADONAS KATOĻU DRAUDZES TITULSVĒTKI

22. novembris, piektdiena

17.00 Vissvētākā Sakramenta adorācija. Rožu-
kronis. Iespēja grēksūdzei
18.00 Sv. Mise ar mācību par Kristu kā Karali
(pr. Ronalds Melkers)
19.15 Taizē vakars

23. novembris, sestdiena Draudzes mājā

15.00 Priestera Gara Mārtiņa Bezdelīgas gleznu
izstādes atklāšana, klātesot autoram. Priestera
Gata katehēze. Bērniem radošās darbnīcas
vaska sveču liešanā un ziepju gatavošanā.

Baznīcā

17.30 Vissvētākā Sakramenta uzstādīšana,
adorācija klusumā. Iespēja grēksūdzei
18.00 Sv. Mise ar mācību par ķēniņu Ķēniņu
(pr. Pāvils Kamola)
19.30 Slavēšanas vakars Vissvētākā Sakramen-
ta priekšā
21.30 Svētība ar Vissvētāko Sakramentu

24. novembris, svētdiena

MŪSU KUNGA JĒZUS KRISTUS, VISPASAULES KARĀĻA LIELI SVĒTKI

9.45 Stundu dziesmas Vissvētākās Jaunavas
Marijas godam
10.10 Rožukronis un Litānija Vissvētākā Sakra-
menta priekšā
11.00 Sv. Mise (pr. Māris Ozoliņš)
◆ Piedalās Siguldas draudzes koris
◆ Euharistiskā procesija apkārt baznīcai
◆ Cilvēces veltīšana Jēzum Kristum, Karalim,
akts
◆ Himna „Dievs, mēs Tevi slavējam”
◆ Svētība ar IHS
◆ Topošā diakona Gata Avotiņa (Sigulda)
liecība par laulību un ģimenes vērtībām
14.00 Mielasts ar groziņiem, sadraudzība ar
siguldiešiem (draudzes mājā)
18.00 Sv. Mise

Izdevumu „KALNĀ” veidoja:

Priesteris Māris Ozoliņš (t. 29191335),
Mārite Kampāne (t. 28689511), Agnese Liepiņa
(t. 26388710), Inese Elsiņa (t. 29207585).
E-pasts: mdravize@gmail.com

Uz vāka – foto no Baskāju Karmela klostera OCD
baznīcas Elkā, Polijā.
Lappušu nosaukumos – citāti no Psalmiem.
Makets: Aina Pidika. Iespiests: SIA „Erante”.
Viena eksemplāra cena ir 0,40 EUR.